

E. E. Om Förståndets tankegrunder.

515. Ut Lagiken har det blifvit ett ordspråk att allt, som tänkes, har en tillräcklig grund. Detta Ordspråk är icke heller utan grund. Omvad Förståndet är må tänkas, följer det alltså bestämda lagar i och emellan tanken och det. Men ännu för tanken och dess objekt, kan vara, antingen något, som vi erfara utifrån genom de 5 sinnen, eller något, som inbudsningens kraften, något, eller något, som vi känna, och erfara inom oss själva.

516. Så vidt vi de 5 sinnen icke bedraga oss, d. v. s. så vidt dessa sinnen föreställa oss tingens såsom de äro, så har Förståndet uti dessa en säker tankegrund, och allt hvad Förståndet på dessa grunder har den väntade kunskapen bygga, innehåller alltså en relativ sanning d. v. s. om det är sanning, hvad vi ha och förstå, så är vi i sanning om de ting, som vi med våra yttre sinnen förmått relativt sanna. Dock berispa exempelvis med Brändens villfarelse i Astronomien, att Menniskan icke har nåt alls för mycket på sina sinnen, ty mycket som vi se har varit en förmåll.

517. Menniskans sinnens öro sanna, mer deraf, att Menniskans ulla se ut efter Naturens ordning. Ören tror trasva den skarpaste syn, haren den finaste hörsel, råfusen

den finaste lukts, Nässaren kan nå smaken och lukten utspäda giftiga örter; Men människans sinnes öro genom det onaturliga leknad förflöde Menniskan är ofta utsatt för Hallucinationer och illusioner, i synnerhet under vispa, starka smärta, och den öre är hennes kunskap om de yttre tingens sanna relativt ty vi se kan, synen på annat sätt danade, skulle afven hennes kunskap om verlden blifva helt annorlunda.

518. Af sanna personers sanna åfven göras falska utspädder, genom något upsjättligt eller litet upsjättligt tyfken i tankarne. Genom ett falltag i deduktionen kan spekingen på en beläggning värdning, och påstås man den ena Filosofen icke. Någon åfven med den andra uti en sanna vetenskap. Man har afven sett, att Förståndet kan på en alldeles ny tankegrund uti de abstracta vetenskaperna, på ett hvad sanna på några sekler förbättra och sanna som veritabel sanning, som efteråt befunnits vara falskt, som man man, som sanna af Historien om de astronomiska, kemiska, naturhistoriska och Filosofiska fytt menha.

519. Sådana sanna ringas uti de abstracta vetenskaperna måtte existera, så länge verlden står. Ett litet varar icke länge, innan det skulle kasta af en

annan, som tror sig vara visare än
den förra, men försätti på då den
nya tankegrundens bestått, när man
skall tänka tvänt emot det, som blifvit
tänkt förut i samma ämne? Den har
bestått i förut obekanta, men sedermera
upptäckta naturförhållanden, hvilka man
sedan laggt till genom sin tankeledning
som, och i främre de nya promisserna,
har man skinnat till helt andra
resultater. Man har således fått en ny
Upplysning, en saken, som man icke
vetat förut.

520. Om nu en ny Uptäckt på Jorden
himmelens, som gifva oss en ny Upplys-
ning om förut obekanta Verldsför-
hållanden, så kan det icke vara på åts-
kigt, att en ny Uptäckt i menne-
skhet, som gifva oss en ny tankegrund, i
allt som när våra örnar, ande-
liga eller moraliska förhållanden.
Hvad de nya Uptäckterna i denna
Verlden äro för det objectiva med-
vetandet, det måste nya förut okän-
da passioner vara för det subjectiva
medvetandet. Hvarje ny Passion i men-
ne- och hjertat är en ny tankegrund,
som gifver Förståndets verktygsfärdighet
en ny rikning i riktnings.
Specifiser om tanke, och tingas
menne- och hjertat, tvänt emot
det, som förut blifvit tänkt.

520. En Jämn ny tankegrund gifver den
naturliga kärleken den samma, som,
har gifte, tanke, det hjertat icke, att
tänka emot kärleken. Hika så, den som
är pågård af Svartjuka, eller någon
annan passion, kan icke tänka tvänt
emot Passionens ingifvelser. Menne-
kan icke tänka emot passionen, i heller
kan man med vilken, som att blifva
den. Passionen tingas Förståndet, att
tänka tvänt emot, det, som förut
blifvit tänkt. Men hvad säger nu
den gamla Förståndes menne- och hjertat,
kan så se den passionerade kärleken?
Ja! Hon säger: Tänka på den där passionen
Ja! Allt för förtärlig, Menne- och hjertat
för en kvinnas skull. etc.

521. Huru ofta blifva kärleken ansett, som
en galenskap af den gamla Förståndes men-
ne- och hjertat, som allt för förtärlig kärleken?
Ja! Men hur ofta är nu i det hela och
helt allt eller Filofofen? Som
endast följer Förståndet, alla beräk-
ningar. Filofofen anser sig för den
lyckliga Menne- och hjertat på Jorden,
den för, att ingen kärlek biter
på honom. Men ingående vill all-
tids byta hjertat med Filofofen, och
icke skulle heller.

522. Att så en ny tankegrund, af en
alders ny passion, det kallas i Bibeln

annan, som tror sig vara visare än
den förre, men Persanti har då den
nya tankegrunden bestått, när man
mått tänka tvänt emot det, som blifvit
tänkt förut i samma ämne? Den har
bestått i förut obekanta, men sedermera
upptäckta naturförhållanden, hvilka man
sedan laggt till genom sina tankebesinnin-
gar, och i främre de nya promisserna,
har man kommit till helt andra
reputationer. Man har således fått en ny
Upplysning, en saken, som man icke
vetat förut.

520. Om nu en ny Uptäckt på Jorden
himmelen, kan gifva oss en ny Upplys-
ning om förut obekanta Verldsför-
hållanden, så kan det icke vara på sin
helt, att en ny Uptäckt i människolik-
het, kan gifva oss en ny tankegrund, i
allt som när våra ömningar, andeli-
ga eller moraliska förhållanden.
Om de nya Uptäckterna i finna
Verlden öro för det Objectiva med-
vetandet, det måtte nya förut okän-
da raspiens vara för det Subjectiva
medvetandet. Hvarje ny Raspien i men-
niskolikhet är en ny tankegrund,
som gifver Förståndets verkfärdighet
en ny rikning. Raspien
skänker oss tankarna, och tingas
människan att tänka, tvänt emot
det, som förut blifvit tänkt.

520. En sådan ny tankegrund gifver den
naturliga kärleken. Den som är, har,
har gifte, tankar, det hjälper icke, att
tänka emot kärleken. Huru så, den som
är plågad af Svartjuka, eller någon
annan raspien, kan icke tänka tvänt
emot Raspiens ingifvelser. Människan
kan icke tänka emot raspiens, i hells
kan man med vilken Kraft dömpas
den. Raspien tvingas Förståndet, att
tänka tvänt emot, det, som förut
blifvit tänkt. Men hvad säger man
den kalla Förståndets människans, när
kan få se den raspiensade kärleken?
Ja! Huru säger. Förstå dig din raspien
Ja! Allt en förläts, Meningen och framt
för en kvinnas Paul. M. x

520. Huru ofta blif icke kärleken anset, som
en galenskap af den kalla Förståndets men-
niskan, som allt en känd kärlekens Ynn
af. Men hvilket är nu i det hela be-
ligare Allsaken eller Filosofen? Fin
endast följor Förståndet, kalla beräk-
ningar. Filosofen anser sig för den
lyckliga Människan på Jorden,
den förde, att ingen kärlek biter
på honom. Men ingalunda vill Alls-
ken byta fjenta med Filosofen, och
icke ställa hells.

522. Att få en ny tankegrund, af en
alders ny raspien, det kallas i Bibel

fräpet, att få Uplysning af den Heli-
ander. Den moraliska Uplysningen lig-
ger här till grund, för Förståndets ope-
rationer. Den moraliska passionen up-
väcker i kjerat gonans den Helige Ande,
verkningsas, och denifrån kommer up-
lysningen till Förståndet. Men en sådan
passion måste passera för galenskap i
den naturliga Menneskans ögar. Den
Förståndiga Petrus ~~säger~~ varade: De
är rasande Paulus, och Myckna Läsning
kafas gjort dig galen.

523. Likka litet som alskaren kan kom-
ma afrenen, med Filasofen: det, som
är kärleken, lika litet kan en Kristen
framma afrenen med den naturliga
Menneskan uti de stycken, som källa
till Religionen. Den naturliga Men-
schen måste se den levande Christen
då som sig galenskap, prägnen, mytt-
afn och ~~att~~ Fanatism. De redliga
Pasjones, hvaraf den naturliga Ver-
kningen är bekräftad, kommer
i en förfärlig broddning, när han kom-
mer i beröring med den levande Christen
då som. Det börjas sjunda i bladet. En
mættret frutes ut genom munnen och
rösta. Gudarne beto i hvar tändning af
Vreda afren. Stefanus. Det andeliga hel-
tet verkar på Inguisitorerna, som
ett Samvete, kref, att utrata Rättene.

524. Vi kunna taga Exempel af Christen-
dömmen första verkningen på Verldens koren.
De lärda männen, kunde inte begripa an-
nat än att Christendömmen var ett obegrip-
ligt främmande. De Christna troddes vara
Besatta af onda andar. De ansågs som
ett Satans verk, som skulle strödas med
ild och svärd. Hvarifrån fingo Gudarna
och hedringas den Uplysningen, att Chris-
tendömmen var ett obegripligt främmande?
Var det inte Satans - den Inmoraliskes
passion, det andeliga hatet, som låg
till grund för detta andöme? Men Paul-
us sista är alldeles ny tankesätt, och
juledes helt andra tankar om Christen-
dömmen, när han blef fattad af Guds
Anda. Är inte detta ett nytt bevis, den på,
att Pasjionen ligger till grund för tan-
ken och andömet?

525. Vi kunna taga Exempel af den
Pasjionerade kärleken, för att uply-
sa förkillandet med ~~den~~ Chris-
tendömmen. Om Filasofen skulle företaga
sig, att Hvarifrån Rabbinen, på skulle
den passionerade alskaren, om möjligt
kunna gilla den? Hvarifrån? Enligt den
Filasofen dömes om kärleken, som
den blinda om färgen. Han säger
ett, hvad han tänker, men alskaren
dömer, efter hvad han känner; vilken
har då rätt? Filasofen menar, att man
niskans samma Natur, inte kan anfatta
under tyngen af så starka känslor, utan
under tyngen af tanken. (Makten).

Detta Rationalistiska antagande, må gälla för
hvar det fram, när fråga är om tankar,
men i fråga om alltså gällas det alldeles
i det dessutom är det snett och kienflan
som innefattas i snettjensens till alla nära
handlingar, icke tankar eller viljan.

526. Filosofen - den kalla Förnuftet, men
fram som ingen kärlek kan, och icke vet,
hvad kärlek är - vill kapra en förnuft
tig kärlek; han vill kapra en kärlek
som är grundad på Förståndiga beräk-
ningar; och säger som en annan Björn:

"Världen är ty värd af quinnors kall, migst
du en, fläs dig tusende åter." Ja der ha
vi nu den filosofiska Romansen för
dig! Det är bönder, Monketen, och i syn-
nerhet nickeren, som skall gälla. Och
gör du bara, som de fläta, ängensiga
och egennyttiga Förälskare bjuda, på
bli du slut lyckligt gift.

527. Men njestat kan icke alltså stiga
na under, de färdar kärlekens hand
Hjental var icke fragnadt till Förnuft,
Eftersom var Förnuftet fragnadt till lycka.
När den kalla Förståndens mensklighet
följes de tankes grunder, som Egaisom
Egennytthet och ambitionen förestämnar,
då blir det en förnuftig kärlek! det blir
en färdar kärlek, som nu är brukt
lig i stora världen: man giftes för
förs pengar; men annand hjälper
man sig till konorna; detta kan
man kalla en förnuftig kärlek.

F. F. Om Förnuft och Uppenbarelse.
528. Hvad är det då, som nära Skrift-
lära och Tankeens säga, att Uppenbar-
else ständigt emot Förnuftet, och den
icke för talas på, att den kan fattas
af Förnuftet. Detta är Rationalisternas
grundantagande, att Förnuft och Uppenba-
relse. Men de förs vilja ena riket
någon mot det stora Förnuftet på
att Uppenbarelsen icke ständigt emot
Förnuftet, utan för öfver Förnuftet;
derför kan man säga Förnuftet
till fånga under Fröns lydn.

529. Detta väter vi oftast icke väl
Men om vi skulle en Romans i stället
för Uppenbarelsen, och fråga, om kärle-
ken Uppenbarelsen stas i ständigt emot För-
nuftet? eller om den går öfver Förnuftet?
Ja kunde man fråga ungefärligen
följande: så länge, som Förnuftet följ
sina gamla tankegrunder, d. v. s. bönder
nickeren, Uppfattningen, d. v. s. bönder
älror, flätningar och vänners goda men
afseende, på går kärleken icke allent
öfver Uppenbarelsen, Förnuftet utan blir
af en ständigt emot den, Förnuftet om
Grefsen blir kär i Tankeens flätkan. En
färdar kärlek på Uppenbarelsen
för galenskap. Detta det gamla Förnuft
et glömbordigt i ännu ena kan kalla
som fatta eller gilla kärleken, som
balierna väcker, En färdar kärlek.

handel, kan det gamla Förnuftet alldeles
icke gilla. Den är alldeles ständande emot
de några Föräldrarne, och Flyktiga-
Förnuftet, Förstånd och vilja.

530. Till och med den unga grefvens Egit
Förnuft är ständande emot och på den kärlek,
handel, länga sans kärleken icke afser
gätt till passionen. Men lät Förnuftet helst
blefva fattast och lyfvt af kärleken om
da, Och du skall ha i ditt borden, nickerom
Talangen, bildningen skall gånka som
en drappa i kärleken, hafi Föräldrarne
missnåge, Kärtingarne, hat och förber-
målser, betyga intet emot en kys af älska-
ningen, ja ringa och föraktad som ännu
i sådana småt hos kärleken, att vrida re-
kter af Förnuftet: och man kan i alla fall
gå som en på den kärlek: Förnuftet, Förstånd
och vett, mått vika alle stätt, hui vett
fanning rinner. Förnuftet, måtte duka
under Passionens

531. Beträkta vi nu en sådan kärlek,
handel i den äkta kärleken, ju, ja måtte
Grefven hafva handlat rätt, då han förmitt
Förnuftliken allskänd, i och för hennes
Dorfanlighet. Det kunde möjligt vara
endast hjertats Egenkapet, som kan allskän-
des och då var kärleken icke grundad
på önskaningar. En farinketen kan talande
gånge betänkt till den fanningen, att
äktenskapets lycka och fullhet beror icke
på böden, nickerom och talangen, utan
på kärleken allena till Personer.

532. Allskänds Förnuft kan fått den uplys-
ningen af kärleken om, att den rena
äkta kärleken är den enda fanningen
i lifrets drömm, omedan kan finnas
sin lycka och fullhet i kärleken, ogit-
ning. Och ja vider den äkta kärleken
icke innebär något andt eller syndigt,
ja bär alltså denna lycka efter ständan.
Ja vider kärleken är den enda naturliga
ga passion, som något restfämnes
de nediga passionerna, Egafven ambi-
tion och Egenmykt, afven som kärle-
ken ständes emot vreden och katet
om de några föräldrarne, som äro de
huvudsake af volds ståttheten, Egenmykten
och Ambitionen samma sig vider All mest
småt en sådan kärlek handel,
småt den ständes emot den, Förnuftet

533. Och Filosofen måtte väl afven medgif-
va, att det gifves sådana fall, då passionen
till den grad förblindas mer eller mindre
att den betages kunna Förnuftet, rätt
bruka. Men om en man af vande
och af passionerna, som sig
sig till den grad, att han kärlek
faller på passionen oväntiga före-
mål, ja kan detta icke tjena till en
männ regel, för den menliga fanningen
manlefsaden. Den föne höns fanning
Egenmykt af skänka kan och en
fröis passionerna vider ena, och
kan mer eller mindre att ständes
passionerna. Beträkt förnuftet, måtte

den hafva, som vill gremda ett lykt-
ligt åkten/kan, grä förnuftliga beräkning-
gar. Men som dessa förnuftliga beräkning-
gar, hafva sin gremd i vissa nedsjans
planer, hvilka i jämförelse med den
rena äfsta kärleken äro främlare
än jätt för samma vi ikke gilla de
filosofiska ramarna, och de
indiskutibla anfalla lön: kärleken and-
ning. 534. Kärleken är i många fall
för blind, att den föraktas alla förnuftiga
beräkningar för lifets bängning, mehr
wad är äfsta utan kärlek: utan trefvel
tänkt, och utan innerhåll. Men den naturliga
kärleken är åtminstone en neutral
näsion, som tycks vara implantat af skap-
naden. Menneskan var ikke förbered för
Egoism, Egoismen och ambitionen, kvan-
de förnuftiga beräkningar gremda
sig, men för kärlek och som skapad,
om de andra driften finnes hos alla
levande varelser. Således kan kärle-
ken i sig själv ikke anses för något outt.
Ty Menneskan har samma moraliska
kraft, om hon är kär, eller ikke kär.
535. Men den utmanan är den passion-
nade kärleken skadlig, om den till den
grad förblindas, menniskan förblindas
förnuft och alla sinnes, att hon ikke
besinner, hvad hennes frid tillhörens,
hvarken i lefverligt eller andeligt

känseende. Kärleken kan ä ena sidan quäpa Egois-
men till den grad, att den ställa mannen mä-
te böja sig i stötet för sin allskärnaden, men
ä andra sidan flögna Egoismen, såsom man
ser, hos villrens tjufar och andra tjurar.
Kärleken nedtrycker ambitionen, så att de allskär-
de kunna fördraga många smärter för
sin kärleks skull; men ä andra sidan flögna
ambitionen, så att allskären ikke kan låta
att någon skall, honom eller hans allskär-
na för hona. Kärleken cendertrycker Ego-
ismen till den grad, att de allskärde kan
ri kumbära många bequämligheter, för
att få tillfrids ställa den närmaste pas-
sion. Men ä andra sidan flögna Ego-
ismen, så att många vettsockymmen
följa bred kärleken.
536. Under allt detta kan förståndet inga-
magt, att dämpa, quäpa, eller cendertrycka
passionerna. Den, som är kär, kan gifte
tanke: Kärleken skumpas om tankar-
ne, och gifver förståndet en skedles seg-
tankegrund. Detta bevisar, att förståndet
icke kan den självständighet, som filo-
soper menar. Förnuftet är ikke heller,
såsom filosofer menar, en konst eller
princip i menneskan: allderständer
det kan förblindas af kärleken.
Men kan det förblindas af en passion
vill kan det förblindas, afven af andra
passioner, till. Ex. brunningspassioner
kan är alldeles oförnuftig. Filosofens
förnuft kan förblindas af Egoismen

dehet; men om förnuftet kan följande
das af moraliska passioner, vill kan det
äfven uplystas af moraliska passioner.
537. Sätter man nu lygnenheten i kär-
lekens ställe: så kan förståndet så blifva
det samma, med den skillnad, att en annan
passion är kärleken har framträtt om
man kan se på bibelförståelsen; men
den som vill förfästa lygnenheten rätt,
måste vara bekvämd af samma pas-
sion, som Orasione, Evangelisterna
och Apostlarna; d. v. s. kan måste hafva
fett uplysning af den Heliga Ande. Men
hur många är det nu, som har fått
fett uplysning af den Hel. Ande? Det
djupet gräper af en moralisk passion,
vilket för en prämnare, och villkande.
Men den som är bekvämd af djupet
den passionen, kan så släta och för-
ståndig, och kan vara äfsta lutheran.

538. Luther säger: Alla våra Trasantika
"lag äro så många, att ingen menniskja kan
"fatta dem utan den Hel. Andes, nåd och in-
"gäffelser. Jag vittnar och talas denna
"saken en, den är icke erfaren lital. och
"vill du äfven förvisso dig derom: så tog
"en Trasantikel, hvilken du vill, om
"Christi menniskjoförligning, om uppfatt-
"delson, o. s. v. Och vill du fatta den
"med ditt förnuft, så får du ingen i
"behåll." Här talas luthers om det natur-
liga förnuftet, som vill fatta allting

objectivt, emedan ~~kan~~ icke kan fatta lygnen-
heten subjektivt. Det ligger ännu i naturen
många kemligheter, som menniskan måste
tro, utan att kunna begripa till ex. den natur-
liga aflaffen, hvilken alla Fysiologer förstå
att utgöra och förklara, men utställ för-
gäfses. Men Rationalisterna vill förstå den
äfven naturliga aflaffen, emedan kan
måhända Omöjlig kan fatta den med sitt
fett förnuft. Hur kan man tro den naturliga
aflaffen, då kan icke kan begripa den?

539. Om menniskan vill fatta lygnenheten
objectivt, d. v. s. med förståndet förnuftet
och viljan så för den ingenting i behåll.
Men vill kan fatta lygnenheten, så måste
kan fatta den med kjentat, förstå och sedas
förstå, om kan kan fatta den med
förståndet. Om man måste fatta kan kä-
leken, med förståndet måste man förstå
kan ~~kan~~ fatta den med kjentat. Så
förstås det för äfven med lygnenheten
Men här en saken uppfattning af ly-
gnenheten måste menniskan hafva
ett sinne, eller ett organ. Den som finner
gryfles konor, kan icke fatta i behåll, så
af den vara äfsta. Kärleken, emedan
kan på sin bant sitt kärlekens ämne
så den finliga vägar.

540. Detta är en orsak, hvar som icke
tuffskapet föraktar i den äfsta förak-
vande. Den som finner gryfles konor
hans kjenta blir aldeles tillryckligt för
den äfsta kärleken. Hans plan är
kärleken verkningar. Den förhå-
der sitt kjenta enat kärleken andra.

Hans förfäther sig med det i ett färdant
nedrätt Hittfand, att ingen äteta Karlek
kan beta på honom.
541. Så förkallat det sig afven med Förmuf-
tet och Uppman bärhåsen. Den som för-
jer det, Naturlika Förmuflet ingifvelfor
kan koras med Uppman, och kan för-
leda, icke fatta den höga Riktning, som
Uppmanbärhåsen tillhinder honom. Han
förfäther sig i ett färdant förhållande till
Hittfand, att han icke kan fatta Uppman-
bärhåsen Subjectivt. Derföre vill han fatta
den Objectivt. Rationalisterna Menar den
före att man kan fatta Allting med För-
muflet. Men ja det blir Lagnat.
542. Huru kan han fatta 5 Finnen, med
vilka han förnimmar Naturens Uppman-
bärhåse från Olita Förmuflets? Skulle han
icke kunna fatta mer än ett Finne för Uppman-
ningen af Andensalden, Finnenes? Men
Någon genom en färdig bildning Uppman
Uppman ett Finne, och lates de andra
Finna, genom en färdig på afning, förändra
i omkastandet: de vill han med det åfse
de organet fatta och förnimma Allting, som
skulle fatta af alla angående tillförm-
mantagna. Om han vill ex. Uppman Förmuf-
net allina, då vill han ja, kunna Uppman
kines, kunna maten smaka, kunna för-
finning, lufeta, kunna Elden bränna.
543. Ja ja! ja det vetet vill det på
Rationalisterna fatta Uppmanbärhåsen

med ett enda inne Finne, eller med det organ, som
kan ända ifrån Skalliden Uppman. Han vill
fatta Riktat, Riktas Objectivt, emellan kan
icke han något organ, emellan kan
han kan fatta den förhållande. Och när det
icke vill ja i så, då kan han Alltfinnen
på en bärhåse, på en, som Uppmanbärhåsen
Uppman Förmuflet, om Uppman och Riktat
Gållfåsen, gladden, avmilitat, eller färdant
i den Finnen, vid Uppman, Färdant, ja.
544. Låtom af nu ja kunna Rationalisterna
sig att, när han för ett Riktat. Ja! färdant
tugga kan, på Riktat kan, och på Riktat
kan färdant färdant Uppman kan på
Färdant, Riktat, Uppman. Han emellan
Uppman, Accusationen. Allt kan
icke kan fatta med det färdant Färdant
något, det färdant kan på färdant
a färdant, och Riktat färdant kan emellan
att färdant, men ända vill det icke
en. Uppman? Uppman kan icke kan
fatta Uppmanbärhåsen Subjectivt. Ja! med
Riktat på färdant kan, att fatta den med
Förmuflet, och när han Riktat, att det
den för Riktat, att tugga på, på färdant
kan ut alltfinnen, och färdant. Detta kan
ja ingen mat på Riktat. Det kan på
för färdant, men icke för färdant
545. I Riktat Uppman Riktat. Riktat kan
icke fatta Uppmanbärhåsen på, för Riktat
maten kan fatta den. Den färdant
färdant Riktat, Riktat på
den Riktat. Riktat. Nu kan man
fatta Riktat. Uppmanbärhåsen. Riktat
färdant färdant Riktat

kommit genom den fygande Upplysningen, på att en ny reformation af släktad af Tidens föränd. Vi lifva nu inte längre af de menliga tiderna, de äro snart alla försläpna för förnying. Upplysningen är ett tillfälligt tillstånd af den sanning, som vi förnuftet rider. Men det är nästan för sent, att komma fram till den förnufts Religion, sedens förändring varit Christenhet i våra tröskor är.

546. Man kan sätta af de nödvändighets som Upplysningen genomgått på förnuftet, nödvändigheten, att Upplysningen för oss sätta objektet, eller med det naturliga förnuftet bli fullgjord en myt. Vi på god och värdig och skärfvare min gudsfröja Herr Nationalitet. Förstå att detta Upplysningen är en hjertat. Sätt på kammerdessa nu sedan förändrad till förnuftet, förnuftet och viljan. Men vill vi ändå enisja, att detta Upplysningen med förnuftet, på kammerdessa allvrig till hjertat, nej allvrig, hvarken i denna, eller i den till kammerdessa rephän.

547. Bäst vare riket, som nu tiden, Rationalitet, demastanake på, och det tanke inte heller dröja allt för länge, innan de lita snarare falla. Till ingalunda är det denna mening, att de förmåna den gamla Franska nu grund af Bibeln, hvarifrån de till och efter hända levit, på sin

Nationalitet, sätter. Den mening är, att detta en alldeles friligt, ny förnufts, Religion, på att på kont förnufts ifrån All inblandning i Statens angelägenhet. Detta var ändarnalet med Straussons utgifande i Sverige.

548. I thy fall min gudsfröja förändrad bröder, vill jag gifva dig ett gott råd. Rik ner kost, set, bränn opp Bibeln, och opp Tangel att förnuftet, betrakta förnuftet, altaremed alla kammerdessa, förnufts, och allvrigs blod; drick sedan förnuftet, och friheten, på ett till offerbladet, och naga till den blod, druggande snarare, förnufts minna Herr. Vil på förnuftet, och friheten! Ja ja! på druggit min gudsfröja Herr, kan ni snarare på er vilja fram, fram är, att lätta en trossiga stänge med människas blod, på att sedan på regera i Tuskets och friheten. Kammerdessa lätta er naga min Herr, på friheten. Kammerdessa, hvar det gilla med friheten, hjertat i förnuftet, hvarstade.

549. Under allt detta tillvirket, på den minna, på stänga kammerdessa, de tyckas alldeles, och veta, hvar tiden, lätta. Medan friheten, hjertat, på sin gilla på Religionen, och hjertat på sitt vana till Tuskets, hjertat, på den på efterbukt på Tuskets, och hvarstade opp nu på inlita stänge, och guldgruv, på sin af Skola till hvarstade och Bibel, på sin. De gamla Bondgammorna

förkörtlas, lifsamt man kan säga att vinster
mellan timmer och pettingst; de förstås att
mjuka äro de naturliga künflorerna, och följande
gammla adas i: Gammas bad; de mjuka
den mycket bekändt de naturliga künflorerna
jag har funnit, på att på sig en tas, och
med detta mjuka och andra de sig kapa
Upplyst Alla rättfärdighet.

550. Men med den vanliga predikans metho-
den af sådanning, ingenting annat än en
från religion. Många är blidig, när
de se predikans valhet, men ingen
väckelse i: Samvetet, ingen förändring
i: Kjentat följes deraf. Man gråter i
kyrkan, och förstås både i kyrkan
och i Gudsfruktig: Kyrkan alltså
dåligt på försam. Man gråter
och dansar i kyrkan och beträffas både
i kyrkan och i kyrkan. Men
i det hela är den nu påstånde frörelse
giamer, följande är den gråte bekända
men. De nämna. Känsliga. förstås var
långt framman af ett fidesens an-
kännet och enfalt.

551. Likväl var det i moraliskt hän-
seende, som Christendomens framme och
frågan verlden. Hvad har nu denna
verlden nunnit, sedan, blev Christ
nad? Inquisition, Religion, Känslig, an-
tadaser. Har det inte uppenbarligen
som skulle uplysa verlden om dess
dunkelhet? visstligen; men lika

uppenbarligen fattig, och med kjentat, utare med
Förneft, och blev på jans pådars följt att på
verone, och sedan en mytt.

552. På snart Religionen blev en sådant
på snart den uphörd, att vara, hvad
den var i Gänjan, nemlig en moraliskt
Förneft, på förfall. Verlden uti ett ande
färdigt tillstånd, och den var på en Christen-
dömen. Ingalunda har en förneft,
Religion i förneft med civilisationen
enfallt den förneft Christendomen,
Historien har redan visat på hvad en för-
neft, Religion har uti uti i ett civilisat
rätt land, och tänka är en framme, att
visa flera gånger, innan verlden på en
fråga är uti på ett.

553. Det moderna Religion, på ett
framme mycket af den civilisat bild-
ning, som nu meddelas i alla hans kyr-
kostnings anfallt. De gå ut på, att en-
na minnet och förneft, men på en
taly bildning finns ingen kyrkostnings
anfallt. Kyrkan var kyrkostnings
en bildnings anfallt på kjentat, men
nu tycks den framme vara en kyrkost-
nings anfallt på kyrkan. När en
Gälunda kyrkostnings förneft och min-
net, men kyrkostnings kjentat bild-
ning: då är det en underligt, och
uppenbarligen, som är ett kjentat
verk, framme, att på i förneft
Förneft, och blir på ett en mytt.

G. G. Hvad er Förnuftet?
554. Förnuftet betragtes af Filasofen på
554. som den förnämsta följ. förnämhet,
som menneffnen ejer, icke blott förmå-
en själfständigt förnämhet, utan på-
dagens herrskande principer, eller som
en kraft, som här behöfver hela men-
neffnens, ehuru på menneffnas kom-
mit till förnuftet, rättas brukt. vi
äro emellertid icke förgluktade, att
taga Förnuftet, innehåll och anfang
i dess mening, eller på vidt och brett
eller med de egenffnens och functio-
ner, som Filasofen tillgärar det.

555. Ty i Filasofens språk kan
Förnuftet vara mycket och mångt.
Det kan vara både receptions or-
gan, och perceptions organ. Det kan
vara både princi för det Gudomliga
och det Gudomliga själf, eller den Gu-
domliga principen i menneffnan.
Det vill vi icke retrahera oss att
den förnuftiga Aning, att Förnuftet
är identiskt med det Gudomliga själf.
Man kanst ifrån erkännandet af sin
Gudomliga Natur, är, har icke, då
man står S. 247. anföras följande.

556. "Förnuftet är förnämhet af Ideer
"men icke blott receptivt berö-
"kande, upfattande de öfriga prin-
"ciperna, Ideerna, ur hvilka all

"i rikligt förnämbar esentialitet och vitalitet
"i: Naturen framgår, utan det (Förnuftet)
"är en med dessa principer besyngad
"Kraft, som i sig här och rör dessa prin-
"ciper, Ideer." (Allt på ut Förnuftet är med
det Gudomliga besyngad Kraft)
557. "Gemens Förnuftet äro vi emellertid,
"ingående i det hela, genoms fri kärlek
"och med sammanbundna, fatta vi allt
"i dess fullhet, i förhållande med, och på
"Kraft i det Allmänna." 1013. Enligt Det vill
"Förnuftet i Termino logi, betydelse det emel-
"derfella, och det Allmänna, det samma
"som det Gudomliga. Allt på är, det Hvar
"Mening, att vi gemens Förnuftet
"äro Gudomliga, och gemens den
"fria kärleken de med samman-
"bundna denna förf. förklarar bestiga
"sin innerliga öfvertygelse, gemens
"en ordställning, som skulle låta mindre
"stötande, har man dock gjort sin kon-
"liga Ordförande på dess gemens Mening,
"att ena oss af hela samman-
"hanget märka, att man gemens
"Förnuftet anser sig vara, som icke
"sist Gud själf, dock likväl närmast
"Gud, eller med ett ord Gudomlig.
558. För att bevisa, att menneffnen gemens
Förnuftet är Gudomlig, hade man gemens
Rummet anföras några förstås ut Bibeln,
till ex. "I ären Gudar." Jak. 10: 34.